

DO METROPOLITNÍ OPERY MÍSTNÍ DOPRAVOU

Zdá se to na první pohled neuvěřitelné, ale pro milovníky opery se stal tento malý zázrak skutkem. Ano, přímo do New Yorku v USA si můžeme každou chvíli zajet tramvají, autobusem, autíčkem či snad příměstským vláčkem.

Ostrava se totiž od loňského roku stala jedním ze čtrnácti českých měst, které vysílají v přímých přenosech skvělá operní představení z Metropolitní opery (dále jen MET), sídlící na jiném kontinentu, v USA. Svět se zmenšil...

Každý jistě pochopí, že je to div techniky, ale pátrat po tom, jak je to možné mi nepřísluší, protože jsem technický antitalent. Jsem prostě jen ráda, jako stovky ostatních návštěvníků, že to tak je.

Protože pro tento divadelní žánr máme spolu s manželem velkou slabost, okusili jsme tedy i MET. Můj manžel dokonce už čtyřikrát, takže jeho dojmy jsem se snažila vyzvědět a nyní je předávám vám, našim čtenářům.

„Jsem návštěvníkem divadel a zejména operních představení, i dlouhodobým posluchačem sobotních vysílání oper na ČR Ostrava - Vltava. Atmosféra v MET mi byla proto docela blízká, ale pouze ta zvuková. Přímá účast v MET v New Yorku je jistě možná, ale cenově pro seniory poněkud nedostupná. Proto mne velmi zaujala informace, že se také Ostrava zařadila do seznamu míst, kde v rámci projektu „Live in HD“ budou realizovány přímé přenosy z Metropolitní opery. Konkrétně v divadelním sále Domu kultury města Ostravy.“ ➔

Jak takový přenos může vůbec vypadat? Jak vypadá vůbec ta vychvalovaná a glorifikovaná úroveň představení?

Takové úvahy jsme měli s manželkou i našimi známými. Tak jsem se tedy na jeden „průzkum“ vypravil. Byl to přenos opery J.Masseneta „Thais“. Hned v úvodu musím konstatovat, že celý přenos byl pro mne velmi příjemným překvapením.

S inscenací i technickým provedením přenosu jsem byl prostě nadšen. Po této zkušenosti jsem navštívil i další přenosy - Pucciniho „Vlaštovky“, Gluckova „Orfea a Euridiky“ a také Donizettiho „Lucie z Lammermoor“.

Co je tedy na těchto přenosech tak pozoruhodného?

Obraz je promítán na filmové plátno klasických rozměrů, titulky jsou v češtině i angličtině běžící ve spodní části plátna.

Lze tedy sledovat děj na jevišti a sem tam mrknout na ony titulky. Zvuk je přenášen do čtyř reproduktorů, které jsou umístěny v rozích sálu a návštěvník je tak doslova vtažen do celého prostředí v MET. Celý program přenosu je naplánován na minutu přesně, což je uvedeno v programu a je to také dodrženo.

Celým večerem provází posluchače v promítacích sálech světa „moderátorka nebo moderátor“, a to zpravidla některá pěvecká hvězda této opery. Uvádí děj opery a v přestávkách vede zajímavé rozhovory v zákulisí s hlavními představiteli. Máme možnost sledovat nejen vlastní operu, ale v přestávkách i „koncert“ kulisáků a celé techniky při přestavbách scény. Vše je překládáno do češtiny.

Na plátně se ještě dozvídáme mnoho zajímavého o opeře, skladateli, představitelích hlavních rolí a mnoho dalších informací.

Abych však nezůstal jen na vlně chvály. Patřím ke generaci, která ctí v opeře klasiku anebo ony nové přístupy jen v určitých mezích. Rozhodně neuznávám avantgardní počiny některých režisérů, aby děj přenášely do současných prostředí, třeba do vězení, do války a podobně.

Ani Metropolitní opera se nevyhnu-la přenesení „Orfea a Euridiky“ z mytologické řecké báje do současnosti. Představitelé hráli v civilních šatech, hlavní postava Orfeus byla více než korpulentní žena, protože jeden part napsal skladatel pro alt. Ten druhý je pro tenor, což je jistě působivější. Musím však přiznat, že „ona“ Orfeus měla na závěr velký aplaus....Z tohoto přenosu jsem však já (nevím jak ostatní) odcházel s docela špatnými pocity.

Zato poslední ze shlédnutých představení „Lucia Lammermoore“ byla úžasná, klasická, navíc s ruskou představitelkou hlavní role Annou Netrebko, která představuje v současné době špičku ženské koloratury....

Přiblížili jsme vám představení z Metropolitní opery a nyní záleží už na každém, zda obětuje peníze za vstupenku, aby byl také přítomen oné báječné události, která rozhodně stojí za to. Alespoň pro milovníky opery!

Hana Kuchařová

I letošní sezóna přenosů bude nabita operními hity. Už 23. března se můžete těšit na Belliniho - Náměsíčnou (začátek v 17,45 hod.) , 9. května pak na Rossiniho - Popelku (začátek v 18,15 hod.). Vstupné 300 Kč.

CO DĚLÁM NA JAŘE JÁ?

„Ach jo, zase je tady jaro, všechno pučí a nalejvá se a mně nikdo ani nepučí ani nenaleje,“ vzpomínám na vousatý vtip, tak fousatý jako jeden starý děda, který mi ho rád vyprávěl. A moc se u toho vždy vždycky smál. Právě tohle mi vyskočí před očima, když

zapřemýšlím o jaru tedy o období, kdy vychází tohle číslo SeniorTipu. Protože přemýšlet o období zelenajících se pupenů a krokusů či sněženek deroucích se na slunce v době, kdy se brodím čerstvě napadaným sněhem, mi věru moc nejde.

Jaro je pro přírodu obdobím nového života, a možná by bylo dobré to takto pojmut i v životě lidském. Po zimním spánku bychom neměli podlehnout jarní únavě, ale spíše se nadechnout svěžího vzduchu a spolu s tím poskytnout i našemu tělu trochu toho zelenějšího. Mám tím na mysli například trochu odlehčenější stravu, která se skládá hlavně ze zeleniny či ovoce. A skutečně tím nemám na mysli žádné drastické jarní očištné kúry, které vás stojí spoustu nervů, popřípadě peněz a v tom nejhorším případě i zdraví. Jde o to zařadit do jídelníčku k tomu, co běžně konzumujeme i trochu „toho zeleného“. Přidat kousek okurky, rajčete, salátu - nejlépe místo části přílohy, a pokud vám to zachutná, můžete vyměnit teplou večeři za zeleninový salát oživený například sýrem nebo tuňákem. Chleba s máslem, hořčicí a salámem na svačinu nahradit jablkem. Čaj místo cukrem osladit medem, darem od matky přírody. Známe řadu lidí, kteří medem sladí i kávu. Jaro je také dobou, kdy je možné se potěšit vlastnoručně vypěstovanými bylinkami, které tak současně mohou ozdobit okno naší kuchyně. A nejde o nic světo-borného - pažitku v malém květináči zvládne zalévat každý a kousek toho čerstvého zeleného na chleba, do vaječiny nebo polévky může udělat zázrak. Mladé výhonky či rostlinky jsou pro organismus obrovským zdrojem minerálních látek, vitaminů, stopových prvků či různých antioxidačních látek. Kromě pažitky můžete na okně pěstovat řeřichu či bazalku, a zajít si natrhat kopřivu nebo i pampelišku.

Přirozená a pokud možno vůbec nebo jen mírně tepelně zpracovaná strava má na naše zdraví povzbuzující vliv, dodá tělu živiny a odlehčí mysl. Ta je po zimě s dlouhými večery trochu v útlumu, dodejme jí jarní vzduch a slunce. Moc se přimlouvám, jakmile slunce vykoukne mezi mraky, neváhejte a běžte ho pozdravit ven alespoň krátkou procházkou. Nebo ti méně pohybliví alespoň na 15 minut důkladně oblečení se posadte na balkón a vnímejte jarní slunce i vzduch. A možná vám slunce vykouzlí na tváři úsměv... Jaro se pro vás může stát také obdobím, kdy se rozhodnete si trochu zacvičit. Nejde o žádnou olympijskou přípravu, ale o to se trochu po probuzení rozhybat. A věřte, s každým dalším dnem to hýbání půjde trochu lépe a snadněji.

Všechno, co jsem výše předdeslal, více méně směřovalo k jedné, velmi důležité stránce, a to k vyrovnané psychice. Lehčí strava a pohyb mohou odlehčit tělesné schránce a náš organismus má pak čas se srovnat také psychicky. Ono totiž všechno souvisí se vším, a jak říkali naši dědové ve zdravém těle, zdravý duch. Mějte proto na zřeteli, abyste dodávali také potravu vaší mysli a duši.

Několik rad nejen pro jarní období:

- omezte konzumaci kofeinu, kávy, černého čaje, alkoholu a cigaret,
- snižte konzumaci tučných a uzených potravin, cukrovinek, slazených nápojů,
- dopřejte si stravu bohatou na zeleninu, celozrnné pečivo, luštěniny, trochu ovoce,
- dostatečně pijte vodu nebo neslazené ovocné či bylinkové čaje, pijte pravidelně a nečekejte, až budete mít žízeň,
- zajděte na oslavu svátků jara, na výlet do nejbližšího hospodářství, kde na jaře mají housata a kuřátka,
- zorganizujte turnaj např. v petangu, který se hraje venku,
- dopřejte si šetrnou masáž,
- netrapte se věcmi, které nemůžete změnit.

A abych dostal úvodnímu titulku, musím na sebe prozradit jsem velkým příznivcem dobrého jídla i pití. Proto spolu s příchodem jara koukám, abych se trochu ozdravil. Mám proto snahu zbavit se toho kila či dvou, co přišly s Vánocemi, a tak se více zaměřuji na pohyb. Pro svou dobrou mysl se pak alespoň trochu věnuji věcem, které nejsou mou povinností a které dělám upřímně rád.

MUDr. Hugo Příbyl, Ph.D.

Minikino pro seniory

18. 3. od 15:00 MAMMA MIA!

26. 3. od 15:00 LÁSKA ON-LINE

Vstupné Kč 50.-

Vstupenky si můžete zarezervovat na tel. čísle 599 527 851 v časech od 9.00-12.00 a 18.00-19.30 hod.

Navštivte rovněž festival dokumentárních filmů o lidských právech - **JEDEN SVĚT 2009**

16.3. Japonský příběh lásky a nenávisti

17.3. Z lásky k vodě

18.3. Jdeme dál

20.3. Vítejte v KLDR!

Začátky v 17 hodin. Další informace o festivalu na www.jedensvet.cz

Zpravodaj SeniorTip vychází za podpory těchto institucí:

Město Ostrava

INSTITUT
KOMUNITNÍHO
ROZVOJE

Poodří - Stříbrný chodník

Pozvánka zní - Oderské vrchy a patří hlavně pro ty, kdož milují romantickou, kouzelnou přírodu, ticho a klid. Nízký Jeseník, jehož součástí Oderské vrchy jsou, patří stále ještě k málo navštěvovaným místům. Rozkládá se stranou hlavních turistických tras a cílů mezi frekventovanými regiony Jeseníků a Beskyd. Roku 1994 zde byl vyhlášen Přírodní park Oderské vrchy.

Na okraji města Odry začíná **Naučná stezka Stříbrný chodník**, která má 13 inf. tabulí, kterým nechybí zajímavost a poutavost, texty a obrázky jsou na vysoké odborné úrovni, přitom však velmi srozumitelné. K začátku stezky se dostanete od vlakového a autobusového nádraží v Odřích po modré turistické značce. Na 13ti zastaveních se seznámíte s oblastmi geologie, botaniky, archeologie, historie a ekologie. Délka naučné stezky je 7,5 km a je výhradně pro pěší turisty. Otevřena byla v květnu 2001.

Název Stříbrný chodník je odvozen od skutečnosti, že ve východním okolí Oder se v minulosti dobývala stříbrná ruda. K zajímavým lokalitám při trase naučné stezky patří i stará dobývací šachta Zlatý důl (Goldloch), která je z důvodu bezpečnosti ohrazena dřevěným zábradlím. Za dobrého počasí nabízí dobrý výhled na Moravskou bránu a Beskydy dřevěný vyhlídkový altán, romantická je i procházka kolem soustavy Oderských rybníků s bohatou faunou vodního ptactva.

Z některých **zastavení naučné stezky vybíráme: č. 3 - Loupežník Šimák** Historie nám připomíná, že v tomto místě stával Šimákův buk, na němž se měl ukrývat při svých přepadech pověstný loupežník Šimák.

Přepadával kupce a povozníky a většinou si odnášel tučnou kořist. Jeho osoba jako loupežníka doslova zpořádávala a tak se oderský Šimák stal známým skoro po celé Moravě. Antonín Šimák byl synem chalupníka a narodil se 19.4.1861. Jeho rodiče záhy zemřeli a tak výchova byla všelijaká a výsledky školní docházky nevalné. Ani se nedoučil na kominíka. Stále přísnější tresty za různé krádeže vedly ke zvyšování surovosti a rafinovanosti. Jeho loupeže v okolí Medvědí rokly se datují do let 1876 - 1881 a Šimák za ně dostal sedm let v nejtěžším žaláři na Mírově. Výsledkem tohoto pobytu pak byla ještě větší brutalita a šest vražd, za které byl Šimák v roce 1881 oběšen na dvoře okresního soudu v N. Jičíně.

Zastavení č. 5 - Význam Moravské brány: Moravská brána tvoří předěl mezi východní Karpatskou a západní Sudetskou soustavou a je zajímavá prolínáním rostlinných a živočišných druhů obou soustav.

I když je zde dokládána přítomnost pravěkých lovců, její průchodní funkce pro lidská společenstva se dá archeologicky doložit až z mladší a pozdní doby bronzové. Až do druhé poloviny 5. století a první poloviny 6. stol. byla Moravská brána přirozeným obchodním koridorem, ve kterém putovaly bronzové výrobky, bronzovina a jantar.

S rozvojem osídlení a obchodu se postupně měnily nepravidelně udržované pozemní komunikace v hlavní síť tzv. říšských silnic. Tyto komunikace sloužily především místní a dálkové formanské přepravě nákladů a zásilek, v pozdějších letech stoupala na významu také osobní přeprava v soukromých dostavnících.

Moravská brána je významným přírodním fenoménem, což dokládá vyhlášení Chráněné krajinné oblasti Poodří v r. 1991. Hlavním prvkem ochrany je meandrující přírodní tok řeky Odry s rybníky, lužními lesy a nivními loukami. Jeho význam byl oceněn i v mezinárodním měřítku, a to zařazením do Ramsarské úmluvy o mokřadech.

Moravská brána je důležitou tahovou cestou pro stěhovavé ptáky a svými mokřadními společenstvy vytváří podmínky pro výskyt některých kriticky ohrožených rostlin (kotvice plovoucí, nepukalka plovoucí).

Tolik jen krátká citace z informačních tabulí...

Kulturním centrem Přírodního parku Oderské vrchy je **město Odry**. Ve známost vešlo především díky podniku Optimit, který se řadí co do stáří na první místo mezi gumárenské závody v ČR.

Město Odry bylo založeno ke konci 13. stol. Původně bylo ohrazeno dřevěnými palisádami a strážními věžemi u bran z města. Před palisádami byl vykopán hluboký příkop.

Ve městě najdete náměstí se zachovalými středověkými domy a původně gotickým kostelem sv. Bartoloměje. Zpočátku byly měšťanské domy stavěny ze dřeva. V průběhu 16. a 17. století byly domy přestavovány na zděné s podloubím. Takto byly přestavěny domy po celém obvodu náměstí. Pod nimi se nacházejí stará sklepení. V 16. stol. (1533-36) byla v prostoru dnešní kašny postavena renesanční radnice, která však bránila průjezdu náměstím a proto byla v r. 1863 zbořena.

V západním rohu radnice stával dříve pranýř. Jeho zbytky byly použity na kamenné soše Nanebevzetí Panny Marie, z roku 1785. Od těch dob se tradovala posměšná pověst, že oderští dali Pannu Marii na pranýř. Na náměstí rovněž v minulosti stávala socha sv. Floriana, která byla později přemístěna před budovu oderské fary.

V horním rohu náměstí stával v minulosti ještě kamenný kříž z roku 1812. Během II. světové války však byl zničen a dnes na onom místě stojí mariánská socha.

Zajímavou památkou je také kašna autora - oderského rodáka Emila Zimmermanna z roku 1897. Na středovém soklu je umístěno sousoší andělů ze zinkové slitiny s hlavami hlavy satyrů.

Velké množství zajímavých míst je i mimo náměstí. Doporučujeme navštívit informační centrum, kde je k dispozici řada brožurek přibližující město i jeho okolí. (mar)

Jaromír Šlosar – průvodce Beskydami

Jaromír Šlosar, nar. 1953, rozhlasový a televizní reportér, básník, prozaik, publicista, velký milovník Beskyd. Připomeňme si třeba rozhlasové pořady Lovy beze zbraní či Lovy slovy nebo televizní cyklus Náš venkov, publikaci Setonův průvodce Beskydami, Petr Bezruč bez záruky či jeho poeticky laděný text v roce 2007 vydané publikaci fotografií tragicky zesnulého ostravského fotografa Františka Řezníčka - Střípky Moravy a Slezska.

Můj zájem o Beskydy a lidi kolem nich je opravdu nekončící. Když jsem uklízela mou místopisnou knihovnu, dostala se mi do ruky zajímavá útlá knížečka Setonův průvodce Beskydami. Poutavé čtení o výpra-

vách do hor, tak emotivní, že nutí člověka posbírat se a hned někam vyrazit. Tak mě napadlo, že by stálo za to Jaromíra Šlosara potkat a trochu se ho na Beskydy poptat.

Pár slov o Vás ...

Píšu jen o tom, co mě opravdu chytí za srdce, co mě baví. Do ničeho, tedy ani do psaní, se nenutím. Zdaleka už nejsem tak citlivý jako ve dvaceti. Stále si mám co říct s kamarády z dětství. Tak to se mnou není snad tak špatné.

Čím jsou pro Vás hory, příroda a Beskydy?

Na horách se cítím dobře, zvířata, rostliny mě stále udivují a o svůj údiv se pak nadšeně dělím. Chodím do Beskyd tak často a tak dlouho, že mně vlastně už zevšedněly. Na druhé straně si nedovedu představit, že bych je nenavštěvoval. Ale vím, že ještě před lety, kdyby mi někdo nabídl lepší život někde v cizině, neodešel bych nikam - i kvůli Beskydám.

A čím mě uchvátily? Mimo jiné zde nacházím divokou přírodu Karpat, jeřábka, tetřeva i pobytové znaky velkých šelem, které se v posledních čtyřiceti letech právě v Beskydách ze všech českých hor objevily nejdřív.

Co bylo impulsem k vydání průvodce Beskydami?

Na radu svého přítele Jaromíra Tomečka jsem před lety začal psát dojemový deník z výprav do Beskyd, které jsem podnikal s kamarádem Jendou. Z deníkových záznamů jsem připravil čtení pro ČR Ostrava, kde jsem tehdy pracoval. Herec Luděk Eliáš přesvědčivě interpretoval moje zážitky. Tenkrát kolegyně Helena Berková poznamenala, že bych je mohl dát do knížky. Dala mi zkrátka brouka do hlavy.

Chodíte do hor s fotoaparátem nebo jen s duší?

Chodím bez fotoaparátu, jen s duší, jak píšete, a s dalekohledem. Důležité v přírodě je umění zastavit se, nespěchat v hlavě, jak říkal Tomečkův hrdina z Podkarpatské Rusi, pastýř Logojda. A pak je třeba být otevřený všechny smysly a srdce.

Jak vnímáte obec Staré Hamry?

Staré Hamry mám kdesi v genech. Tam se narodila moje babička. Její maminka se strýcem tam měli v pronájmu známý hotel Duda. Tam zažívali příběhy plné obav se zběhy a rakouskými důstojníky, které mě lákají ke zpracování. V dětství jsem Starými Hamry projížděl s rodiči, když jsme jeli na hřiby, borůvky nebo jen tak na výlet, vzpomínám si vláček, který nás kus cesty doprovázel, v oknech samé tváře. Možná nepřesně budu citovat básničku Františku Pituchovou: *Hamřani, Hamřani moc vas poranili, že stě taku velku slzu uronili, taku velku slzu z Hamer do Řečice, rozum je smířeny, šak duša vyčice.* To je i můj pocit z dnešních Starých Hamrů.

Váš snímek Samotáři z Vroble, můžete o něm uvést něco zajímavého?

Na dokument z televizního cyklu "áš venkov" - Samotáři z (Černé) Vroble i po letech rád vzpomínám. Byla to má první větší spolupráce s režisérem Ivem Macharáčkem, skvělým dokumentaristou. Film byl také oceněn na festivalu Etnofilm v Čadci. Ve Vroblí jsem se poznal s Edou Němcem, moudrým a opravdovým člověkem, poznal jsem jeho život v osamění. Poznal jsem také lidskou bídu a bolest jeho sousedů: samí chlapi, mour ve vráskách, temná, začouzená jizba, slepice pod kuchyňským stolem, aby je nezabily kuny, bezmoc stáří a nemoci, pyramida prázdných láhví od alkoholu, sněžnice na zimu. Eda mě dovedl ke studánkám, které má rád, udržuje je a dává jim jména, ke studni ve skále, bazénu, kde kdysi chovali pstruha, ukázal mi první důmyslný vodovod - strouhu svedenou z horské bystřiny, která zásobovala stavení vodou. Rád se k Edovi vracím. Na Starých Hamrech v lokalitě Pod nebem v osadě Klubová žijí zajímaví manželé Štaudovi, on - syn známého pražského a později ostravského kameramana, citlivý člověk, který se nebojí těžké práce, ona - podnikavá Sibiřanka. Mnohokrát jsem využil pohostinství jejich domu.

Co Vám říká jméno Miloslav Nevrlý, co má společného s Beskydami?

Karpatské hry Miloslava Nevrlého - úžasná kniha! Eseje i zážitky z rumunských hor. Před časem jsem náhodou objevil v čtenářském blogu na internetu srovnání Setonova průvodce s Karpatskými hrami, moc mě to potěšilo, přímo vyznamenalo.

Nesmí chybět otázka - co Petr Bezruč a Beskydy ...

To je velmi obsáhlé téma; tolik se už toho o něm řeklo. Petr Bezruč znal beskydskou přírodu jako málokdo. Příroda ho bavila, ale co ho nebavilo...? Na Ostravici si víc než oblíbil maminku mého kamaráda, Bohumíra Lojkásk. V dopisech a na pohlednicích ji oslovoval Krašličko, protože zkrášlovala jeho vzhled v ostravickém holičství lazebníka Mecha. Na Hamrovicích v domě jejích rodičů si dávali schůzky, když byla Helenka sama; stačil jen papírek v plotě, že vzduch je čistý. Na Ostravici bydlela vnučka a pravnučka Bezručovy milenky Dody, ale to snad jen byla náhoda...

Váš názor na technoparty, která proběhla loni na Ostravici přímo pod přehradní hrází nádrže Šance?

Je jednoznačný: Je to naprosté pohrdání vším lidským, a to nemyslím jen soukromí lidí samotných (sousedů akce). Člověk toho hodně vydrží, ale jde také o vztah člověka k přírodě, ke zvířatům. Za pár dnů po technopárty nastoupila jelení říje - něco tak jedinečného během roku. Zvěř by měla žít v klidu a ne zažívat nepoznaný stres. Jak je v takových situacích bezmocná veškerá ochrana přírody! Jak jsou bezmocné nejen mravní, ale i právní normy!

Je ještě něco, co na co jsem se Vás nezeptala?

Napadá mě, že jste se nezeptala na Kainara, který nějaký čas pracoval na ostravické pile, místa, kam bych Vás pozval a šli bychom mými chodníčky, ne po značkách: na Kněhyni, Smrk a na moravskoslovenské pomezí. Nezeptala jste se mě na moje působení v ostravickém dětském domově, kde mi bylo moc dobře.

Ale, co Vás to napadlo, připravit rozhovor se mnou?

Naposled tedy odpovídám já Vám: Mám moc ráda Beskydy, zajímavé lidi, kteří je mají rádi také a Vy mezi ně určitě patříte. Takových lidí se ráda poptám na to co mě zajímá. A na všechno to ostatní, co jste naznačil, se Vás zeptám třeba zase příště. Dobří lidé se člověku nikdy neztratí a sem tam je na svých cestách čas od času potkává...

Pavla Zemaníková

Kniha nejen o obyčejném životě

V útulném obývacím pokoji ostravské herečky Zdeny Babrajevové se nedávno posunul čas hodně do minulosti. Stalo se tak proto, že jsme si vyprávěly o Alžbětě, babičce jejího manžela, výtvarníka a scénografa Alexandra. Tato žena, dívčím jménem Dedková, se narodila v Michálkovicích u Ostravy v roce 1890. Do pokoje mezi nás vstoupila na fotografii pořízené, když jí bylo přes dvacet let. Sličná tvář, tmavé vlasy. Oduševnělý výraz. Čím byla ještě zvláštní?

"Tím, jak a čím žila coby dítě nebo jako dospělá. Způsobem vnímání tragických i běžných událostí v rodině a ve společnosti. Jak hodnotila lidi, s nimiž se znala, nebo ty, u kterých pracovala jako služka," uvedla paní Zdenka.

Zážitky byly natolik silné, že Alžběta cítila potřebu je zaznamenat. Když jí bylo asi padesát let, začala proto psát paměti. Aby rodina věděla, jaké to bylo kdysi, co všechno prožila ona, mnozí příbuzní a známí.

"Její příběhy vypovídají tolik o životě v Ostravě a v jejím okolí v čase Rakouska-Uherska a pozdějším, že podle mne přesahují svým obsahem rodinou kroniku, připomínají sociální román. Proto jsme si s dcerou Veronikou řekly, že by je měly poznat i další lidé," říká Z. Babrajevová. A už jsme byly u jejich nápadu financovat vydání knihy s prostým názvem Paměti. Vyšla koncem roku 2008 ve vydavatelství Repronis. Pokřtěna byla v ostravském Divadle J. Myrona. Setkání knížky s veřejností zprostředkovala čtením ukázky režisérka Dagmar Hlubková z Národního divadla moravskoslezského.

Paní Zdena o manželově babičce vyprávěla hodně a s nadšením. Aspoň maličko z toho, co ještě prozradila: *"Uchvátilo mě, že Paměti vyzařují babiččin věčný optimismus, i když zažila mnoho bídy a ústrků. Do školy chodila jenom sedm roků a přitom se stále něčemu ráda učila. Žila v ní věčná touha po poznání... Moc mi bylo blízké i její chápání lásky. Když se poprvé opravdu zamilovala do zaměstnance lékárny kdesi v Uhrách, bylo to hodně romantické a silné. Až tak moc, že jednoho ze svých synů o mnoho let později přesvědčila, aby se stal lékařem. Vnuk pak musel dostat jméno Alexander, na památku dávné lásky. Musím dodat, že její druhý syn Konrád byl známým sochařem."*

Pro mnohé čtenáře, hlavně ostravské patrioty, může být kniha hodně zajímavá i podrobným popisem staré Ostravy s jejími ulicemi, obchody, továrnami, šachtami. A ožívají v ní i v minulosti známí živnostníci, jejich manželky, služby. Také politické nebo národnostní napětí, které tu vládlo mezi Čechy, Němci, Židy či Poláky před první světovou válkou a po ní. Je tu i atmosféra 28. října roku 1918, spojená s vyhlášením Československé republiky.

Paměti Alžběty

Babrajevové byly vydány v takové podobě, jak je napsala. Bez stylistické a gramatické úpravy. Autorka se vyjadřovala v typické, dnes už málokdy užívané, ostravštině. Právě takové vydání vytváří přesnější ob-

raz ženy, jejíž soukromý život i popis okolního světa stojí za bližší poznání. Přiměla jsem Zdenu Babrajevovou, aby mi s knížkou zapózovala. Paměti jsou i jejím dítkem. Také bez Zdeniny pomoci by se nedostalo do světa. *"A dalších příbuzných," dodala...*

Text a foto: Eva Kotarbová

Žena, která umí zabrzdit věk

Je to skutečně tak a nezdá se jí to ani zvláštní. Spíše je to součástí jejího každodenního života. MUDr. Ema Večeřová, lékařka, která miluje svou práci, dovede zcela přesně určovat diagnózy, která vůbec nevnímá, že jí vrána položila do kolébky už v roce 1937.

Na plný úvazek vede infekční ambulanci v Krajské nemocnici v Havířově, kde prožila na oddělení jako primárka 15 roků a dokonce i čtyři roky jako ředitelka celého ústavu. Je to Jihočeška a o těch je dobře známo, že se práce nebojí a nejsou to žádné třasořítky, které se hrouťí při prvním problému. Však také to paní doktorka Ema všemožně dokázala a stále ještě dokazuje.

Dost záhy ovdověla a svého syna Marka, dnes uznávaného ortopéda, vychovávala dlouho sama. Nezalekla se ani veřejných funkcí ať již v radě, nebo zastupitelstvu města Havířova, kde stále pracuje. V letech 2000 až 2006 kandidovala za ODS dokonce do senátu a měla tam skutečně dobře nakročeno. Nakonec jí o pár hlasů přeskočil někdo jiný, ale byla na druhém místě z jedenácti kandidátů na tento post.

Paní doktorka Večeřová, u které jsme byli na návštěvě je tělem i duší sportovní typ, takže ani takový malý nezdar jí přece nemohl zlomit, ale naopak posílil její sebevědomí. Prostě jede se dál.

Ve svém stále naplněném čase si najde vždy chvílku na kolo, plavání, lyže, vysoko-horskou turistiku, a tak zůstává stále ve formě.

V ordinaci šíří dobrou náladu a pacientům věnuje potřebný čas. Dovede jim trpělivě vysvětlit co je vlastně potkalo a co s tím mají dělat. A ruku na srdce, kolik máme takových doktorů od nichž neodcházíme rozpačitě a stejně nevědomí, jako jsme tam přišli....

A protože v našem Seniortipu rádi naléváme optimismus a pozitivní energii do žil všem dříve narozeným, rozhodně není na škodu přiblížit vám alespoň krátce kousek života těch, kteří ač také zkoušeni různými problémy, dovedou prožívat život tak, jak se má.

A to jsem ještě zapomněla říci, že Ema je také babičkou dvou vnoučat, na které si vždy ráda najde čas i milé pohlázení.

No řekněte, není to příjemný pocit potkat takového člověka?

Hana Kuchařová

Možná i ve vašem okolí je řada velmi zajímavých a aktivních lidí, kteří i v seniorském věku mají spoustu vitality a elánu. Rádi o nich na našich stránkách také napíšeme.

Své náměty zasílejte písemně nebo E-mailovou poštou na adresu redakce.

Evropská města kultury

Titul Evropské město kultury se každý rok uděluje vybranému městu na základě Rady ministrů kultury Evropské unie v Bruselu. Tento titul se uděluje s cílem podpory evropské kulturní spolupráce, která pomáhá sjednocující se Evropě jak při vyznávání společných kulturních hodnot, tak při ochraně a rozvoji kulturních bohatství jednotlivých států.

V roce 2009 se jako evropská města kultury prezentují litevský Vilnius a rakouský Linec. Čestný titul je jedním ze způsobů, jak přilákat návštěvníky na širokou nabídku kulturních a společenských akcí, které se v městech budou organizovat. Kromě přílivu turistů a investic je udělení titulu "hlavní město kultury" jedním ze způsobů, jak zvýšit povědomí o daných městech u lidí v celé Evropské unii.

Projekt Evropské hlavní město kultury pomáhá podporovat bohatství, rozmanitost a evropské kulturní dědictví. Umožňuje také lepší vzájemné poznávání mezi občany Evropské unie. Projekt byl zahájen v roce 1985, aby „přispěl ke sblížení obyvatel Evropy“. V roce 1999 byl přejmenován na Evropské hlavní město kultury.

Každé vybrané město připravuje program kulturních akcí, při nichž slavnostně představuje své historické a kulturní dědictví. Snaží se také sdružovat kulturní činitele z ostatních evropských zemí. Úspěch projektu neustále roste a roste také počet návštěvníků.

Jak se města vybírají

Až do roku 2004 byla Evropská hlavní města kultury vybírána členskými státy EU. Evropská komise přidělovala každý rok vybranému městu dotaci. V současné době jmenuje Evropské hlavní město kultury Rada na doporučení Komise, která bere v úvahu stanovisko Parlamentu a poroty sestavené ze sedmi významných osobností ze světa kultury. Do výběru se mohou hlásit také města ze zemí, které nejsou členy EU.

Proč Linec?

Linec (německy Linz) leží na řece Dunaji, je hlavní město rakouské spolkové země Horní Rakousy. Má okolo 200 tisíc obyvatel, je po Vídni a Štýrském Hradci (Graz) třetím největším v celém Rakousku.

Při příležitosti vyhlášení evropským městem kultury pro rok 2009 pořádá Linec mnoho kulturních a společenských akcí.

Na letošní rok připravili organizátoři výstavu nejlepších uměleckých děl z Rakouska, na kterou zapůjčilo třicet muzeí své nejvýznamnější exponáty.

Linec je také město památek

Ať už se v Linci vydáme na procházku na jakoukoliv stranu, všude nás provází historické památky, muzea, divadla. Začneme třeba na **Hlavním náměstí** s 20 m vysokým barokním **sloupem sv. Trojice**, z počátku 18. stol., vytvořeným z bílého mramoru. Pokračujeme kolem minoritského kostela až k **Zemskému domu**, sídlu hejtmána zemského sněmu a zemské vlády. Na jednom ze tří jeho nádvoří se nachází zajímavá **Kašna planet** z roku 1582.

Uličkou kolem **Mozartova domu**, kde slavný skladatel při návštěvě města složil Lineckou symfonii, se dostaneme až k **Lineckému zámku**. První dochovaná zmínka o této stavbě je již z roku 799, ale časem během různých válek byl zámek upravován až do dnešní podoby čtyřpodlažního bloku budov. Zámek má zajímavou historii. Sloužil mimo jiné jako lazaret, trestnice, věznice, restaurace a dnes je v něm Zámecké muzeum země Horní Rakousko.

Kousek od zámku na samotném okraji města a na břehu Dunaje stojí **kostel sv. Martina**, jeden z nejstarších kostelů v Rakousku, jež se rovněž datuje od roku 799 a který se zachoval s menšími úpravami v původní podobě. Dominantou Lince je **Nový dóm**. Počází z roku 1862 a pojme 20 000 osob. Zajímavostí je, že jeho věž musela být výškově omezena na 134 m, jelikož nesměla převyšovat vídeňský Svatoštěpánský dóm. V Linci však nemusíme obdivovat jen historii. Na druhém břehu Dunaje se nachází **Muzeum budoucnosti** s nejnovějšími digitálními technologiemi a virtuálními světy.

K poutnímu kostelu, **bazilice P. M. Sedmibolestné** na horu Poestlingberg, můžeme jít buď zahradami pěšky nebo se svězt Poestlingbergbahn, která zde jezdí už od r.1898. Na kopci se také nachází **Linecká Zoo**. (bal)
Příště se vypravíme do Vilnius...

Duše je volná, zatímco tělo je loutkou

Aplausem vestoje skončila v ostravském Divadle loutek premiéra baletu *Labutí sen pro duši*. Navíc byste těžko hledali diváka, jehož oko nezazluzelo, anebo který by aspoň neměl „knedlík v krku“. A když byl primátor města Ostravy Petr Kainar vyzván na jevišti, aby řekl pár slov, vyjádřil natolik hluboké duchovní myšlenky, že by je mnohý člověk od politika určitě nečekal. „Zlo na tomto světě je podmínkou svobody člověka,“ řekl. „Jsme vnímaví k utrpení jiných, jenže to souvisí s daní za možnost vybrat si a mít svobodnou vůli. Současně přitom v srdci cítíme, k čemu nás to zavazuje.“

Text ke scénáři baletu *Labutí sen pro duši* napsala osmnáctiletá Zuzana Racková, která před rokem zemřela, aniž kdy opustila vozíček. V atmosféře totálního dojetí se rozhovor s její maminkou Věrou nemohl uskutečnit, proto jsme se sešli asi o týden později. A hluboce duchovní myšlenky byly opět tady.

„Když o někom na vozíčku mluvíme jako o mentálně postiženém, ve skutečnosti mluvíme o sobě,“ začala paní Věra Racková. „To my jsme ti, kteří jim nerozumíme, a proto jsem na mentální postižení Zuzky nikdy nevěřila. Velkou pomoc mi přitom poskytla francouzská terapeutka Katherine Božoňová, která se přivdala do Ostravy a mimo jiné napsala knihu *Dej mi ruku, ať mohu mluvit*. Naučila mě metodu usnadněné komunikace se Zuzkou prostřednictvím elektronického diáře, což je vlastně tabulka s abecedou.“

O něčem takovém jsem ještě neslyšel. Jak tato metoda funguje?

„Komunikovat nemusíme pouze slovy. Kdo tomu nevěří, zůstane nevěřícím Tomášem, ale já vím, že když se čistou duší napojíte na jiného člověka a chytíte ho za prst, on vám na tabulce vyťuká sdělení, které vás zajímá. Samozřejmě to chce trénink. Ovšem sdělení je pak vždycky pravdivé, protože čistá duše lhát neumí - lhát umí pouze naše „zašpiněná“ mysl, kterou jsme to dlouhými a opakovanými procesy naučili.“

Můžete pro lepší orientaci uvést konkrétní příklad?

„V samotných počátcích se terapeutka zeptala Zuzky,

jak se cítí a ona jí odpověděla jako v base. Francouzka netušila, co to v češtině znamená, a proto se nás přišla zeptat, jaký má Zuzka vztah ke kontrabasu... Ostatně, Zuzka se nikdy necítila být tělem, takže když jí nějaké jídlo chutnalo, oznámila: Pusince šmáklo. A neustále s námi komunikovala v takové úrovni, že duše je volná, zatímco tělo je loutkou.“

Odtud přišel impuls na scénář k baletu?

„Dalo by se to tak říci. Když jednou zlobila, zeptala jsem se jí, co chce. A ona odpověděla: ať tatínek udělá - tedy zrežuruje - *Labutí jezero*. S tím, že Čajkovský měl obrovský duchovní vhled do labutí. A tak začaly schůzky s mnoha lidmi nad libretem, které Zuzka napsala a jehož význam dostával čím dál konkrétnější podobu.“

Do představení se Vám podařilo včlenit vozíčkáře...

„V ND moravskoslezském jsme se potkávali se šéfem baletu Igorem Vejsadou a ten nám řekl, že viděl v Izraeli balet s vozíčkáři. Toho nápadu se chytla jeho dcera Tereza a já jsem poté sdělila maminkám spolužaček od Zuzky, že jsem jejich děti přihlásila do baletu. Nenechaly mě zavřít do blázince... Začaly nápad podporovat, spolu s ředitelkou Múžické školy v Mar. Horách Miloslavou Soukupovou. Šlo o úmornou a titěrnou práci, protože naučit tyto děti z obč. sdružení Bílá holubice vnímat tělo, to byl opravdu velký úkol, zvláště pro choreografku Terezu Vejsadovou.“

Kdo se postaral o finanční zázemí?

„Generálním sponzorem se stalo Město Ostrava, ale naprostá většina lidí přistupovala k projektu zcela nesobecky, bez nároku na honorář. Týká se to i Pavla Soukupa, jenž nám nahrál Boží hlas a Zuzany Řihové, která hlasově ztvárnila Duši. Přidala se nadace 02, nyní i Nadace Patrik dětem, Janáčkova konzervatoř zadarmo půjčovala baletní sál, Český rozhlas Praha poskytlo studio, manžel Ilja splnil přání Zuzky a ujal se režie...“

Jste spokojeni s ohlasy na představení?

„Reakce lidí byly dojemně překvapivé. Například biskup František Lobkowicz řekl, že mu ta konfrontace obrazů, ducha i těla připadala jako druh mše. Ale když jsem se napojila na Zuzku, suše mi oznámila, že představení mělo rezervy. Ona si nikdy nepotrpěla na sentiment.“

Během rozhovoru jsem pochopil, že životní příběh Zuzany Rackové je natolik bohatý, že by se o něm dala napsat kniha. I v tom je její poselství - jak se my zdraví máme pravdivě dívat na lidi s handicapem. Mimocho-dem, její příběh vyprávěl školákům v Izraeli Šimon Adler, se kterým se Zuzka seznámila u Mrtvého moře. A děti jí tam zasadily olivovník. Za statečnost.

Jiří Muladi

P.S. Představení *Labutí sen o duši* se v ostravském Divadle loutek budou reprízovat 4. dubna; 24. května a 7. června.

Z historie dolů v Ostravě

Do mělké Trojice se fáralo pěšky

První zmínka o nález uhlí v okolí Ostravy je doložena úředními záznamy z roku 1753. Další úřední zpráva o nález uhlí nacházejícího se na panství hraběte Wilczka je z roku 1757.

Konkrétní a podrobnou zprávu o nálezech kamenouhelných slojí v Polské Ostravě podal v roce 1767 hormistr Johann Jacob Lutz. O nález vyhotovil důlní mapu. O těžbu uhlí však v té době nebyl zájem. Teprve zahájení provozu železnice z Lipníku nad Bečvou do Bohumína a její pokračování do Krakova přispělo ke zvýšení odbytu těžby uhlí, a tím zakládání hlubinných dolů.

Důl Trojice byl původně založen jako mělký v roce 1844 hrabětem Stanislausem Wilczkem a obdržel název podle dne založení - svátku sv. Trojice (Dreifaltigkeit Schacht). Nedaleko jámy byla založena úklonná štola Bedřich, která sloužila k chůzi lidí do dolu. V roce 1848 vznikla u dolu koksovna. Přestavba dolu Trojice na hlubinný provoz začala v květnu 1870.

Zakladatelem byl hrabě Johann Nepomuk Maria Wilczek. Těžní jáma byla vybavena dvouálcovým parním těžním strojem. Velká rekonstrukce dolu proběhla v roce 1899, kdy byla postavena ocelová těžní věž, nová strojovna a instalován parní těžní stroj.

V té době se dobývalo pod zastavěnou částí Polské Ostravy tzv. na základku, na Dole Trojice byla poprvé na Ostravsku zavedena plavená základka.

Ani to ale nezabránilo velkým poklesům terénu, které způsobily škody na budovách, komunikacích, zemědělské půdě apod. Například kostel sv. Josefa poklesl vlivem poddolování o 6 metrů a musel být v letech 1913-1929 uzavřen a rekonstruován. Polsko-ostravský hrad poklesl o 11 metrů a od roku 1930 byl z tohoto důvodu neobydlen.

Na počátku druhé světové války byla vyhloubena jáma Trojice č. 3, která dosáhla konečné hloubky 699 metrů. Dle tehdejšího záměru tato jáma měla mít hloubku 1153 m a měla se stát ústřední těžní jámou všech dolů

Důl Ida býval Stalinem i Rudým říjnem

Ani Důl Ida v Hrušově, podobně jako mnohé jiné šachty v revíru, se nevyhnul opakované změně názvu. Za okupace byl přejmenován na Hoffnungschacht (Nadějný), po osvobození se již 1. května 1945 vrátil k původnímu názvu Důl Ida, v prosinci 1946 pak dostal název Důl Generalissimus Stalin, který byl necelých šest let poté přejmenován na Důl Rudý říjen.

Důl založila v roce 1872 společnost Spojené Vítkovické kamenouhelné doly, kterou vlastnili bratři Guttmanové a Vilém Vondráček. Důl dostal název Ida podle křestního jména manželky Viléma Guttmana. Pronajímatelem dolu se stal Albert Salomon Rothschild. V roce 1874 byl důl spojen železniční vlečkou s koňským potahem s hrušovským železničním nádražím, které patřilo Severní dráze Ferdinandově.

Pokračovalo hloubení těžní jámy, která v r. 1877 měla hloubku 192 m. Byla vybavena dvojčinným parním těžním strojem. Ve výdušném oddělení jámy byl instalován ventilátor Rettinger. Postupně následovaly další úpravy a nasazování strojů. Hlavní těžba se dělala metodou pilřování ze slojí Františka a Cyril. Důl měl vlastní třídírnu. Uhlí se nakládalo do vagónů závodní vlečky, které táhli koně na hrušovské nádraží, odkud se rozváželo spotřebitelům.

Velká rekonstrukce a modernizace Dolu Ida byla v letech 1881 - 1883, kdy se těžní jáma prohloubila do 287 m. Uhlí bylo vhodné pro koksování, proto byla u dolu v roce 1885 postavena koksovna o výkonu deset vagónů koksu za den. Koksovna byla zrušena v roce 1901, uhlí se pak dopravovalo do roku 1926 lanovkou na úpravnu uhlí Dolu Terezie a později na koksovnu Karolinu.

Po ukončení pronájmu Spojeným Vítkovickým kamenouhelným dolům se všechny dříve pronajaté rothschildovské doly staly od 1. října 1895 součástí Vítkovického horního a hutního těžářstva. Nový vlastník přikročil v r. 1898 k rekonstrukci a modernizaci dolu. Těžní jáma byla vyhloubena do konečné hloubky 413,2 m.

V letech 1911 - 1912 bylo modernizováno veškeré povrchové zařízení a těžní jáma byla vybavena výkonným elektrickým těžním strojem. Během druhé světové války důl zůstal ve vlastnictví Vítkovického horního a hutního těžářstva, které od roku 1942 bylo součástí koncernu Hermann Göring Werke.

V té době začala série postupných změn názvu dolu. V listopadu 1955 byl uveden do provozu nový Důl Stalin II s kapacitní těžní jámou č. 2. Těžní jáma č. 1 byla ukončena v roce 1961. V srpnu 1962 pak byl Důl Stalin přejmenován na Důl Rudý říjen. Provoz Dolu Rudý říjen II. skončil v roce 1969, poslední porub v důlním poli byl ukončen 28. dubna téhož roku.

Těžní jáma č. 1 byla zasypána v roce 1977 a větrná jáma v roce 1979. Tím činnost dolu skončila.

Vítězslav Hettenberger

Abb. 19. Ida-Schacht in Hrušov.

Lysá hora - královna Beskyd

Neobyčejná hora s několika zajímavými NEJ...

NEJvyšší vrchol Moravskoslezských Beskyd (1323 m n m). Následují vrcholy Smrk (1276 m), Kněhyně (1257 m), Čertův mlýn (1206 m), Radhošť (1129 m), Travný (1203 m).

NEJznámější postavou Lysé hory je loupežník a mstitel Ondráš. Podle pověstí našel na svazích v těžko přístupných skrýších Lysé hory bezpečný úkryt se svou chasou. Zbojník Ondráš, syn rychtáře Šebesty z Janovic, provozoval začátkem 18. století v této oblasti zbojnické řemeslo, mstil křivdy pánů, spáchané na poddaném lidu. Pro peníze byl nakonec zabit nejbližšími přáteli.

NEJstarší turistickou chatou na Lysé hoře byla „Albrechtova chata“, otevřena v roce 1895. Roku 1933 byla dokončena stavba noclehárny Beskidenerverein, později zvaná „Kamenný dům“. První česká „Bezručova chata“ byla dokončena roku 1934 a pro veřejnost otevřena v roce 1935. Po znárodnění vytvořily obě chaty jeden celek pod názvem „Bezručova chata na Lysé hoře“. V bývalé „Albrechtově chatě“ restaurační provoz zanikl a stala se pouze ubytovnou. Ubytovna „Kamenný dům“ připadla po skončení války spojům a patří jim dodnes. Obě chaty v 70 letech do základu vyhořely, německá v roce 1972 a česká v roce 1978. V lednu 1997 vznikla Nadace Lysá hora, která pod heslem „turisté sobě“ si vzala za cíl obnovení historické „Bezručovy chaty“ na Lysé hoře. Základní kámen byl položen přesně na den dvacet let po té, co vyhořela původní „Bezručova chata“ 11. března 1998. Chata měla být zprovozněna do jednoho roku, dosud se záměr nepodařilo realizovat.

NEJčastěji jsou na vrcholu členové Klubu přátel Lysé hory, který vznikl roku 1980. Během let se rozrostl na několik set členů. Stát se jím mohl každý, kdo absolvoval za rok nejméně 25 výstupů, nebo kdo během pěti let vystoupil stokrát na vrchol Lysé hory. Zájem o výstupy byl takový, že někteří jednotlivci vystoupili na vrchol denně.

Podle nepsaných pravidel získal „lysař“ za sto výstupů bronzový odznak, za 250 stříbrný a za 500 výstupů zlatý. V roce 1997 bylo na padesát držitelů zlatého odznaku.

NEJvýše umístěná meteorologická stanice Moravskoslezských Beskyd je na Lysé hoře. První pozorování počasí bylo prováděno od roku 1897 a prvním pozorovatelem byl Jaroslav Winkler, „Restauratent“ z Albrechtovy chaty. Záznamy byly prováděny německy, až od listopadu 1918 česky. Pozorování a měření bylo ukončeno 30. dubna 1940 a obnoveno až v lednu 1942. Od srpna 1944 zde začali počasí pozorovat němečtí vojáci, obsluhující zesilovací stanici rádiového spojení. Leteckou meteorologickou stanicí zřídili na Lysé hoře koncem května 1946 vojáci čs. armády. Zprávy o počasí byly podávány nepravidelně a teprve 25. února 1947 v 7 hodin SEČ začalo první „řádné“ pozorování. V roce 1954 byla dokončena stavba zděné budovy a v tomto roce byla stanice obsazena profesionálními pozorovateli.

Od 1. ledna 1969 byl na stanici zaveden nepřetržitý 24hodinový provoz. V lednu 1990 byl do provozu uveden dálkopis, čímž se předávání zpráv značně zjednodušilo. V březnu 1991 byla stanice vybavena počítači i tiskárnami, čímž se šifrování a předávání zpráv dále zjednodušilo, pořizování klimatických výkazů se značně zrychlilo a usnadnilo.

NEJdrsnější klima z celých Moravskoslezských Beskyd panuje právě na Lysé hoře. Průměrná teplota vzduchu je zde 2,8 st. C. Absolutní maximum teploty vzduchu 29,4 st. C bylo na Lysé hoře 5. července 1957, absolutní minimum mínus 30,9 st. C dne 9. února 1956.

Průměrně ročně spadne na Lysé hoře 1358 mm srážek. Maximum srážek za měsíc 569 mm spadlo v červenci 1913, minimum necelé 2 mm v říjnu 1951. Na Lysé hoře je průměrně za rok 224 dnů se srážkami (nejvíce v květnu, nejméně v září).

Průměrně za rok napadne na Lysé hoře 521 cm sněhu; nejvíce 959 cm nasněžilo v zimním období 1952/53, nejméně 245 cm v zimním období 1924/25. Nejvíce sněhu napadne v únoru (až 93 cm), absolutní maximum 290 cm napadlo v březnu 1939. Na Lysé hoře sněží průměrně 108 dnů v roce, ale v zimním období 1974/75 sněžilo celkem 213 dnů. Slunce na Lysé hoře svítí průměrně za rok 1558 hodin; průměrně v roce je na Lysé hoře 113 dnů bez jakéhokoliv slunečního svitu. Větry převládají na Lysé hoře západní, průměrně v roce je na Lysé hoře 171 dnů s vichřicí (nejčastěji v prosinci a lednu). Bouřky se na Lysé hoře vyskytují 37 dnů v roce, nejčastěji v měsíci červnu.

NEJvýše položený okrsek Horské služby je na Lysé hoře. Vznik okrsků Horské služby v Beskydech: 1951 - Ráztoka; 1952 - Staré Hamry; 1954 - Rožnov, Javorový, Velký Polom, Lysá hora; 1960 - Velké Karlovice, Vsetín. V roce 1954 došlo k reorganizaci Horské záchranné služby. Záchrana v horách byla zařazena k tělovýchově a dostala současný název HORSKÁ SLUŽBA.

NEJvíce obětí Moravskoslezských Beskyd je na Lysé hoře, jak dosvědčují četné pomníčky. Oběti Lysé hory připomíná velký dřevěný kříž, umístěný poblíž turistické cesty pod vrcholem.

NEJvýše postavený televizní vysílač v Moravskoslezských Beskydech je na Lysé hoře. Stožár TV vysílače vytváří charakteristickou dominantu vrcholu hory. Výstavba začala v roce 1973 a dokončena byla v roce 1984. Vysílání televizního signálu bylo zahájeno 1. 3. 1980, tehdy II. televizní program na 37. kanálu. Výška objektu je 78 m.

NEJpůsobivější zážitek z návštěvy Lysé hory poskytne návštěvníkovi za pěkného počasí panoramatický rozhled. Znalci v záplavě níže položených vrchů a vrcholů bezpečně rozpoznají Malou Prašivou (706 m), Prašivou (843 m), Čupel (860 m), Kyčeru (769 m), Javorový (1032 m), Velkou Čantoryji (995 m), Travný (1203 m). Dokonce zahlédnou štíty Belanských Tater, Vysokých Tater a Západních Tater, pohoří Malé Fatry, Klačanskou Maguru (1368 m) a vrch Čudácká (827 m). Směrem k západu Radhošť (1129 m), pohoří Vsetínských vrchů a mírně zvlněnou „javornickou linku“ pohoří Javorníky. Vršení kopců a hor, prokládaných údolím, připomíná čeření mořského příboje. Vítr si tady hraje v korunách stromů a paství oblaka v modrojasu oblohy. Tady člověk postojí v pokoře i v úžasu.

Richard Sobotka

Abri-Flex

...vrátí Vám pocit svobody

ABENA®

- ABRI - FLEX

navlékací prodyšné plenkové kalhotky

Plenkové kalhotky pro dospělé, vhodné pro střední i těžké případy inkontinence, především u chodících pacientů. Maximální komfort při používání. Není nutná následná fixace.

**Výhodná
cena!**

Abri-Flex
Special

Abri-Flex

www.abena.cz

Ohlédnutí za jednou výstavou

Víte kdo vynalezl bleskosvod? Kdyby vám někdo položil tuto otázku, jak byste odpověděli? Že Prokop Diviš? Správně! Máte bod. Říká vám něco jméno Josef Ressel, Jan Evangelista Purkyně, František Křižík či Otto Wichterle? Víte kdo vynalezl polarograf?

Tak na tyto a další otázky o českých vynálezcích a vědcích z 18. a 20. století podala odpověď putovní výstava pražského Národního technického muzea, které připravilo krnovské veřejnosti, studentům a žákům krnovských škol zajímavou výstavu pod názvem: **Významné osobnosti české vědy a techniky**. Pojďte se s námi na tuto expozici podívat do Městského muzea v Krnově.

Budete-li projíždět nebo procházet hlavní krnovskou třídou, nemůžete na křižovatce Revoluční a Zápalyovy ulice minout pěknou zahradní vilu z konce dvacátých let minulého století. Zde se zastavíme - jsme u cíle naší cesty. Vstupujeme do-

vnitř a po několika krocích se nám nabízí pohled do impozantní prostorné haly, kde již můžeme spatřit první zajímavé exponáty výstavy. Ještě krátce nakoukneme do levé části haly, kde se v přilehlých sálech nachází bohatá expozice slezských čepců z Krnovska, Opavska a Bílovecku. Aranžmá této výstavy je velmi vkusně a esteticky uspořádáno, ale nesmíme zapomenout, že účelem naší dnešní návštěvy je seznámení s desítkou slavných vědců a vynálezců, kteří se navždy zapsali do české a světové historie. Seznámíme se s nimi v časové posloupnosti několika základními údaji.

Prokop Diviš (1698 - 1765) přírodovědec, teolog, doktor filosofie, konstruktér. Z velké olejomalby se na nás dívá vážná tvář muže v bílém šatu premonstrátského kněze. V zasklené vitrině si můžeme prohlédnout podivné přístroje, které sloužily k pokusům vyrobit třením elektrickou energii. Vidíme ukázkou meteorologického stroje, který měl svádět

elektrickou energii z mraků a bránit vývoji blesků. V podstatě jde o fungující bleskosvod. Prokop Diviš ho sestavil o šest let dříve, než světově uznávaný Benjamin Franklin.

Josef Božek (1782 - 1835) skvělý mechanik a hodinář, konstruktér řady věžních astronomických hodin a prvního parou poháněného silničního vozu a říčního člunu. Oba vynálezy veřejně předvedl v Praze v letech 1815 a 1817. Dobový portrét představuje pohledného muže držícího v rukou svitek nákrešů. Prohlédneme si konstrukci věžních hodin, dokumenty, ještě krátce koukneme na portrét (fešák!) a postoupíme k další vitrině.

Jan Evangelista Purkyně (1787 - 1869) lékař, biolog, profesor fyziologie a anatomie. Zabýval se mikroskopickým

zkoumáním srdečních vláken, zkoumáním buněčné sítě malého mozku. Ve vitrině je ukáзка autentických přístrojů a mikroskopů. Dnes u současníků vyvolávají úsměvný údiv. Studoval spánek a vliv snů na duševní rovnováhu člověka, vnímání světla okem a působení barev na oko. Řada těchto jevů nese po tomto vědci dodnes svůj název.

Josef Ressel (1793 - 1857) český lesní úředník, spisovatel, vynálezce lodního šroubu, šroubového lisu na olej a víno, kuličkového ložiska bez mazání, pneumatické potrubní pošty. Tento slavný vynálezce se inspiroval nákresem Leonarda da Vinciho z počátku 16. století a využil k pohonu lodí myšlenku Archimédova šroubu. Svůj šroub umístil vodorovně pod záď lodí před kormidlo a pohon lodí byl v základě vyřešen.

Karel Klíč (1841 - 1926) malíř, ilustrátor, grafik, fotograf. Autor významných reprodukčních technik hlubotisku a heliogravuru, kterými položil základy k moderní tiskářské technologii.

František Křižík (1847 - 1941) elektrotechnik, vynálezce světového formátu, český Edison. Proslavil se vynálezem elektrické obloukové lampy se samočinným regulátorem. První česká elektrárna na pražském Žižkově byla postavena v roce 1888. V roce 1891 stavěl první elektrickou dráhu v Praze. V roce 1902 postavil elektrickou meziměstskou dráhu mezi Tábořem a Bechyní. Na pražském Výstavišti nás dodnes okouzlují jeho slavná světelná fontána. I město Krnov se může pochlubit přítomností slavného vynálezce. V Krnově působil při dokončení Moravskoslezské dráhy (1872 - 1873), která vedla z Opavy do Olomouce. V Krnově se zrodil i vynález nového typu elektricky ovládaného návěstidla.

Viktor Kaplan (1876 - 1934) rakouský inženýr, profesor brněnské techniky. Vynálezce vodní turbíny, točivého stroje, který přeměňuje tlakovou energii vody na mechanickou. Jeho turbína připomíná lodní šroub, ale s nastavitelnými lopatkami. Na tomto principu spočívá geniálnost vynálezu, dodnes využívaného ve vodních elektrárnách na celém světě.

Jaroslav Heyrovský (1890 - 1967) profesor, vynálezce polarografu, nositel Nobelovy ceny za chemii (1959). Polarograf je přístroj založený na elektrolýze se rtuťovou kapkovou elektrodou, kterou lze v roztoku stanovit i velmi nízké koncentrace různých látek. Laicky řečeno - chemická analýza.

František Běhounek (1898 - 1973) fyzik, profesor Univerzity Karlovy, spisovatel, polární badatel. Zabýval se experimentálním výzkumem radioaktivního a kosmického záření. Dva roky studoval jako stipendista ve Francii u Marie Curie Skłodowské, objevitelky rádia. František Běhounek byl první Čech, který stanul na severním pólu.

OHLÉDNUTÍ

Správná volba a Ostravský strakáč

Kladete si otázku, kde prožít příjemné, inspirativní odpoledne nebo podvečer? Hledáte tip? V tom případě je tady návštěva ústřední pobočky Knihovny města Ostravy. Je to vždy správná volba! Nachází se v budově, která stojí v blízkosti známého Sýkorova mostu v historickém centru města. Lze tam najít hodně pro potěchu duše a k sebezdokonalení. Ovšem nejde jenom o knižní a časopisecké bohatství nebo přístup na internet v novém multimediálním oddělení. Nabízejí se také akce, které knihovnice organizují nad rámec svých běžných povinností. Soutěže, výstavy, koncerty, besedy. Jeden z programů - besední cyklus Ostravský strakáč si vymyslela vedoucí oddělení pro dospělé Miroslava Mikušková. Vždy tvrdí, že se zrodil díky pomoci režiséra a scenáristy Radovana Lipuse.

Na počátku byla myšlenka ukázat, kolik zajímavých lidí žije v krajské metropoli, osobností, které se prosadily nejen v regionu, ale také celostátně nebo dokonce v zahraničí. Od 3. dubna 2007 se to daří. Prvním, kdo se posadil k besednímu stolu, byl Radovan Lipus, třinecký rodák, jehož život a práci velmi silně poznamenala právě Ostrava, její genius loci.

Symbolem pořadu se stal barevný hrnek, který je dnes ozdoben podpisy všech hostů. Skví se na něm například jméno písničkáře Jarka Nohavici, mořeplavkyně, lékařky Karin Pavloškové či vysokoškolského učitele, zakladatele sboru Adash Tomáše Novotného. Podepsali se také známí spisovatelé Oldřich Šulěř, Richard Sobotka nebo ochránce přírody, ilustrátor, autor několika knih Ludvík Kunc. V letošním roce už byli k besedování pozváni novinář, básník Břetislav Uhlář a prozaik Miroslav Sehnal. Na březen je připraveno setkání s populárním hercem Jiřím Sedláčkem, který v současnosti září v několika inscenacích Národního divadla moravskoslezského v Ostravě.

Paní Mikušková nechce prozradit dlouho dopředu, kdo bude dalším hostem. Co kdyby se něco stalo a on se nemohl dostavit? Proto všem zájemcům o Ostravský strakáč doporučuje, aby pravidelně sledovali plakáty v knihovně nebo webové stránky KMO: www.kmo.cz Najdou tam informace o všech připravovaných nebo právě probíhajících akcích.

Dobré je ale pamatovat si, že besední pořad bývá pravidelně každé první úterý v měsíci od 17 hodin, a to ve společenském sále knihovny.

Další hosté, jimiž pravděpodobně budou muzikant Jan Rokyta nebo spisovatelka Eva Tvrdá, se už podepíší na druhý keramický hrnek - Strakáč. První, zakoupený před dvěma léty, už svou velikostí na další podpisy nestačí. A to je dobře. Zajímavých lidí je v Ostravě a v jejím okolí dost. Chce to jen pozorně se dívat.

Eva Kotarbová

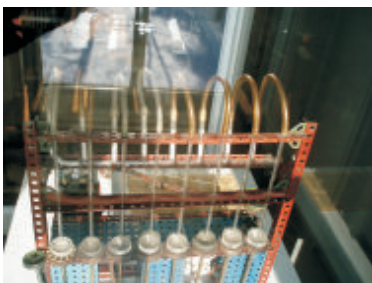
Foto: Eva Kotarbová a archiv KMO

V roce 1926 společně s Amundsenem a Nobilem se dostal do Arktidy, kde měřil radioaktivitu a kosmické záření. Při zpáteční cestě vzducholoď ztroskotala a polárníci se zachránili na ledové kře. O této anabázi vypráví populární Běhounkova kniha „Trošečníci na kře ledové.“ Ve vitrině si můžeme prohlédnout autentický přístroj, komoru pro měření kosmického záření a měřicí detektory.

Otto Wichterle (1913 - 1998) akademik, inženýr chemie, výzkumník v oblasti makromolekulární chemie, vynálezce polyamidových vláken a měkkých kontaktních čoček. Vystavený autentický exponát, nad kterým návštěvník nevěřícně kroutí hlavou, je onen proslavený „čočkostroj“ (1961) sestavený z dětské stavebnice Merkur, na jehož základě se zrodil výrobek století - kontaktní čočky.

V roce 1963 byla dokončena metoda průmyslové výroby, o kterou projevil zájem významné zahraniční firmy. V roce 1965 prodal stát licenci na výrobu čoček americké firmě. Pro zajímavost uvedeme, že akciový kapitál této firmy po uvedení na trh, stoupl přes noc o 250 milionů dolarů.

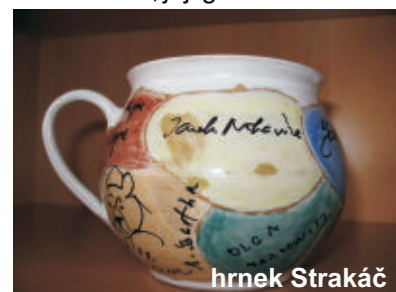

Prohlídka expozice končí. Seznámili jsme se s desítkou slavných vynálezců, vědců a jejich objevů. Pokud jste dočetli až sem, chci věřit, že jste také naplněni hrdostí, že patříme k národu, který má tak slavné osobnosti a který dal světu tak významné vynálezy. A až dostanete otázku, kdo byl František Křižík, František Běhounek, Otto Wichterle - budete vědět. Výstava v Městském muzeu Krnov trvá do 23. března!

Růžena Sosýnová

▲ *Ostravského strakáče se účastnily osobnosti, mezi které patří i mezinárodně uznávaná ostravská rodačka, britská spisovatelka, místopředsdkyně anglického PEN klubu, v hudebních kruzích známá jako Olga Štěpánová a v literárních jako Anna Markowitz. Tato silná žena byla ukázkou toho, že i nevidomý člověk toho může v životě hodně dokázat.*

hrnek Strakáč

Miroslava Mikušková

Livie Klausová: Ráda jsem s lidmi v kontaktu

Respekt a poděkování přišla vyjádřit manželka prezidenta Livie Klausová všem zúčastněným na udělování cen Mosty 2008 v karlovarském hotelu Pupp. Národní rada osob se zdravotním postižením ČR odměnila 17. února těmito cenami (už v šestém ročníku) aktivity, projekty a osobnosti, které dlouhodobě, cíleně a systémově podporují osoby se zdravotním postižením.

„V českých zemích není až tak moc zvykem oceňovat a chválit dobré věci, proto jsem ráda přijala záštitu na akci, na které je spousta bezvadných lidí,“ řekla Livie Klausová. „Mám dojem, že v oblasti sociální a zdravotní, stejně jako charitní, nejvíce chybí komunikace mezi těmi „nahoře“, aspoň tak to cítím po svých návštěvách v krajích. Ráda dobrých akcí naráží na to, že jim legislativa vytváří překážky, místo aby je podporovala. V oblasti mediální se pak stáváme svědky, že když se objeví něco špatného na jednom místě, je zavřeno celý projekt.“

V krátkém rozhovoru pro Seniortip Livie Klausová uvedla na adresu seniorů:

„V našem Nadačním fondu máme mimo jiné projekt Senioři komunikují. Je určen především pro ty seniory, kteří dosud neměli dostatek příležitostí seznámit se blíže s používáním moderních komunikačních prostředků. Cílem projektu je podpora vzdělávání seniorů v oblasti osobních počítačů, mobilních telefonů a platebních karet.“

Proč jste se u seniorů zaměřili právě na komunikaci?

„Vyplynulo to z výsledků ankety: našim seniorům nejvíce chybí komunikace s okolím. Kluby mají hmotné zabezpečení, ale osamělost to nevyřeší. Proto se fond rozhodl seznámit seniory s moderní komunikační technikou, která jim usnadní styk se světem, takže nezůstanou vyčleněni od každodenního dění. Mimochodem, největší zájem o kurzy je na severní Moravě a z osmdesáti procent je navštěvují ženy. Průměrný věk účastníků je 63 let, nejstaršímu zájemci o internet bylo 92 let.“

K úsměvu nemáte nikdy daleko. Jaký na to máte recept?

„Optimismus jsem zdělila po rodičích. Víte, nejvíce vás rozesmrtí lidé a nejvíce rozradostní zase jenom lidé.“

A já mám lidi ráda, ráda jsem s nimi v kontaktu. Ostatně i proto se věnujeme projektu Senioři komunikují - v těchto kurzech získávají totiž senioři zároveň nové přátele,“ uzavírá předsedkyně Nadačního fondu Livie a Václava Klausových. (di)

Koordinační rada seniorů informuje

Finanční poradna pro seniory poskytuje své služby v místnosti regionálního pracoviště Rady seniorů ČR v Ostravě, na Ostrčilově ulici č. 4, V.poschodí., dv.č. 520.

Zde každý čtvrtek od 9 - 12 hodin nabízí informace o slevách a pojištěních domácností, nemovitostí, osobních automobilů, ale také elektrické energie, slevy na dávkách plynu, na pohonné hmoty, na služby vybraného mobilního operátora a další.

Protože o tyto služby je velký zájem a zájemci ve velkém počtu čekají na projednání svých záležitostí, připravuje se otevření další poradny v Ostravě - Porubě, v pobočce Svazu důchodců České republiky, na ulici Marie Majerové.

Ing. Lubomír Pásek, předseda Koordinační rady seniorů a zdravotně postižených

Pozvánka

**2. dubna 2009
od 10.00 do 16.00 hodin**

proběhne v klubovně Společnosti senior Na Jízdárně 18,
Moravská Ostrava

Velikonoční výstava

**YSTAVENY BUDOU RUČNÍ
PRÁCE ČLENKŮ KLUBU**

Na vaši návštěvu,
která jistě zaujme
a potěší nejen oči,
ale i srdce se těší
členky klubu.

**Férová banka,
příjemné
jednání,
nejlepší
hypotéky!**

Kontaktujte nás

- Reg. pobočka Ostrava, Nádražní 81, t 599 508 813, 596 111 212
- Pobočka Ostrava, Přívoská 3 (u Jiráskova nám.), t 596 117 745
- Pobočka Opava, Dolní nám. 18 (OD Pasáž), t 553 791 932
- info.os@hypotecnibanka.cz
- www.hypotecnibanka.cz

Hypoteční banka
ZKRAŤTE SI CESTU DOMŮ

REVÍRNÍ BRATRSKÁ POKLADNA

ZDRAVOTNÍ POJIŠŤOVNA

Stabilní partner Vašeho zdraví!

☎ 800 176 945 • www.rbp-zp.cz

Dědečku, babičko nebojte se počítačů

Společnost senior, občanské sdružení organizuje v počítačové učebně v DK města Ostravy kurzy práce na PC a seznámení s internetem. Zapojte se také a rozvíjejte své tvůrčí schopnosti!

V nabídce jsou například kurzy: Word, Excel, PowerPoint, Internet a mnoho dalších.

Cena kurzu - (5 dvouhodin - 300 Kč)

Na možnost výuky se informujte na tel. číslech: 606411643, 732 344 014, 603 930 321

Navštivte také naše webové stránky:

www.seniortip.cz

Trénink paměti - kurz pro seniory

Mozek je součástí lidského těla. Jak slábne tělo, zhoršuje se i kvalita paměti. Clovek má však schopnost přijímat nové informace až do konce života.

Kurz je jedním z aktivizačních programů pro seniory a je zaměřen na procvičování paměti. Je cestou ke zvýšení sebevědomí. Není založen na memorování, cvičení není na čas, výsledky se nezveřejňují.

Místo konání - KZ Jízdárna, Ostrava 1.

Kurz není zpoplatněn!

Přihlášky a informace na tel.: 724 276 672
728 466 105

Senioři přijďte mezi nás

Pokud chcete být informováni o záležitostech prospěšných pro život seniorů a zdravotně postižených, přidejte se k nám. Schůzky koordinační rady se konají v KZ

Jízdárna (za krajským úřadem) a to každý měsíc. **Další schůzky jsou 25.3.; 29.4.; 27.5.; 24.6. 2009**

Ing. Lubomír Pásek, předseda Koordinační rady seniorů a zdravotně postižených Ostrava. (Tel.596 632 772)

Vydává Společnost senior, občanské sdružení za přispění grantu Statutárního města Ostravy a Městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz.

Zodpovědný redaktor: Ing. Ludmila Holubová
Redakční rada: MUDr. Blanka Malá, Mgr. Pavla Pešatová,

Ing. Lubomír Pásek, MUDr. Hugo Příbyl, Ph.D., Marie Kalinová, Ing. Jiří Muladi, Hana Juračáková

Registrační značka MK ČR E 14221

Adresa redakce: Společnost senior, Na Jízdárně 18, 702 00 Ostrava 1

IČO 265 95 982

Tel.: 728 466 105

e-mail: info@seniortip.cz

www.seniortip.cz

ZVONIČKA NA SOLÁNI

Malíři považují Soláň za odrazení bohů. Ti pravověrní už před sedmdesáti lety snili o tom, že poblíž vrcholu vybudují galerii valašských výtvarných umělců. Jejich sen se podařilo uskutečnit na sklonku roku 2006. Stavbu zvonice zaštitilo Sdružení pro rozvoj Soláně, kterému předsedá ing. architekt Jiří Kotásek ze Zlína, autor projektu financovaného Evropskou unií, Českou republikou a Sdružením pro rozvoj Soláně.

Základní kámen zvonice byl položen 5. května 2006, slavnostní uvedení do provozu se uskutečnilo 18. listopadu 2006. Realizace projektu přišla na více než 6 milionů korun a byla z větší části hrazena z fondů Evropské unie, zbytek sponzory z regionu. Zvon o váze sto kilogramů věnovalo zvonařství v Halenkově. Dvoupatrový objekt zvonice slouží jako informační centrum, je v něm také výtvarná galerie. V létě 2007 zde otevřeli v pořadí už II. valašský salón výtvarných umělců. V přízemí je stálá expozice malířů věrných Soláni. Připomenuta je spisovatelka Marie Podešvová a řezbář Jan Knebl. V prvním a druhém patře jsou umístěna výtvarná díla malířů a řezbářské práce sochařů.

Správkyní zvonice byla při jejím uvedení do provozu Petra Blinková. Pochází z Brna, na Soláň se provdala. "Už tady žiji šest let," prozradila. "Je zde opravdu krásné, přímo poeticky, ale je pravda, zima tady trvá půl roku a prošlapaný chodník zmizí když zafouká."

K samotné zvonici řekla: "Od počátku byl objekt projektován jako prostor pro kulturní a společenské akce, zároveň jako informační centrum. To mi vyhovuje. Umění mám hodně ráda, zvláště obrazy. Mým snem bylo mít velký dům s mnoha obrazy."

Nějaké obrazy mám, - ostatní tady ve zvonici, i když nejsou moje, je krásné dívat se na ně. Stálá expozice představuje pilíře výtvarné tvorby ze Soláně, malíře Františka Podešvu, Jana Kobzáně, Aloise Schneiderku, Karla Hofmana. Každý z nich má osobitý rukopis, obrazy vypovídají o životě horalů a zdejší krajině, prostě jsou nádherné. V patře vystavuje v rámci druhého Valašského salónu pětaticet malířů Valaška. Tradiční krajové motivy až po modernu.

Zvonice zároveň slouží jako informační centrum. Návštěvníkům jsou k dispozici pohlednice, příležitostné razítko, mapy, informační brožury, suvenýry, ale také klasické služby s radami: kam na pěší túru, kudy na cyklotrasy, zajímavá místa v okolí,...

Ve zvonici jsou pořádány různé akce. Z programů, které tady byly vzpomene-me výstavu soch a obrazů Vladimíra Komárka nebo v rámci pořadu Host na Soláni, posezení s hudebníkem Janem Rokytou. Z připravovaných akcí pak: autorská výstava Jiří Šuhájek - sklo a obrazy, 12. dubna - Velikonoční tradiční řemesla.

Dá se říci, že zvonice dobře slouží účelu, jakému byla určena. Návštěvníci nešetří chválou. Takže zvonice vlastně jako by tady byla odjakživa. Není bez zajímavosti, že se v prostoru zvonice stýká katastrální území tří obcí: Karolinky, Hutiska-Solance a Velkých Karlovic. Nedaleko je prastará hospoda Čarták, ve druhé polovině 19. stol. strážní stanoviště portášů, kteří ohněm a kouřem dávali znamení o blížícím se nebezpečí uherských nájezdníků. Nedaleko je ateliér akademického malíře Karla Hofmana, opodál srub malíře Františka Podešvy a jeho ženy spisovatelky Marie a také dřevěnice malíře a zbojníka Jana Kobzáně.

Text a foto: Richard Sobotka

MOBILY PRO SENIORY

Zasíláme i na dobírku po celé ČR, poštovné 79,- Kč

Podrobnější informace a objednávky na adrese
www.mobily-pro-seniors.cz
tel.: 606 555 222

<p>Samsung 130 nízká cena snadné ovládání dlouhá výdrž baterií, hlasitý provoz 890,- Kč</p>	<p>BigPhone velké klávesy, SOS tlačítko snadno čitelný displej hlasitý provoz svítilna, budík, rádio 2.590,- Kč</p>	<p>Jablotron stolní provedení velká tlačítka snadno čitelný displej samostatná klávesnice pro SMS 3.990,- Kč</p>
---	---	--

www.mobily-pro-seniors.cz
GS Mobil s.r.o., 28. října 8 (u Sýkorova mostu), Ostrava